

ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΟΥΛΑ

γυναικούλα εἶνε κ' ἐκείνη ὃν ἀνθρώπινον· ἀλλὰ κατωτέρας ἀνθρωπίνου ἀξίας. Ἔχει 'λίγες καὶ ποταπὲς ιδέες, καὶ λιγώτατη ἀθροπιά.

Γεωγραφικὲς τῆς γνώσεως εἶν' ἐκεῖνες τοῦ τόπου τῆς, ἢ καὶ μόνῃς τῆς γειτονειᾶς τῆς. Ἱστορικὲς, ὅσα 'θυμᾶται νὰ εἶδῃ μὲ τὰ 'μάτια τῆς, ἢ ἄκουσε μὲ τ' αὐτιά τῆς. Θρησκευτικὲς, ἢ ἐκκλησιὰ τῆς ἐνορίας τῆς, καὶ ὁ παπᾶς τῆς. Ἐπιτηδευματικὲς, ἢ ῥόκα τῆς, τὸ σκαρτσοῦνι τῆς, καὶ ἴσως—ἴσως καὶ τὸ κροσσέ τῆς.

Κάνει τὸ σταυρό τῆς ὅταν σημαίνουνε ἡ καμπάνες, καὶ τότε κάνει ὅταν ἐμβαίνει 'ς τὴν ἐκκλησιὰ τῆς, καὶ ὅταν εἰς τὴν ἐκκλησιὰ τῆς ἀκούῃ νὰ μελετηθῇ ἡ Παναγία. Δὲν ἐννοεῖ τίποτε ἀπὸ τὴ λειτουργία, καὶ βγαίνει εὐχαριστημένη πῶς ἐλειτουρήθηκε.

Κοντὰ ὅμως σὲ τούτῃ τῇ γυναικούλᾳ, ὀφθαλμοφανῶς κατωτέρας κοινωνικῆς τάξεως, εἶνε καὶ ἡ γυναικούλα τῆς ἀνωτέρας περιωπῆς. Τούτῃ ἔχει πλατύτερον ὀρίζοντα ιδεῶν καὶ ἀνωτέραν ιδέαν τοῦ ἑαυτοῦ τῆς, ἐπειδὴ τούτῃ, παρεχτὸς τῶν εἰρημένων γνώσεων καὶ πεπειθήσεων, κάνει καὶ τῆς ἔρχεται τὸ φηγουρίνι ἀπὸ τὸ Παρίσι, καὶ 'ξέρει κ' ἐνδύεται μὲ κομψότητα, ἔχει θεωρεῖον εἰς τὸ θέατρον, ὅπου ἡ δόξα καὶ ἡ ἀποθέωσις τῆς. Δὲν ἐννοεῖ μουσικὴν, οὐδὲ 'ξεύρει τί γένηται 'ς τὴ σκηνή. Ἀλλὰ τὴν ἐπισκέφτονται

οί κομφότεροι, οί όποιοι τή θαυμάζουνε. Καί 'βγαίνει έν θριάμβω, ότι έσάστισε όλους μέ τά σπάνιά της φερέματα, καί μέ τά λαμπρά της στολίδια.

Ή ύστερη τούτη γυναικούλα μέ όλην της τήν ύπεροχήν άπάνου 'ς τήν πρώτη, έχει τό έσωτερικό του κεφαλιού της γεμάτο κορδέλες, φιγουρίνια, συναναστροφές, τραπουλόχαρτα, μαγαζιά μέ μόδες, καπέλα μέ πιούμες... άλλα τόσο μόνον.

Καί όμως ή γυναικούλα τούτη κυβερνά έως τόν άνθρωπάκη τόν άνδρα της· καί άντάμα οί δυό τους ανατρέφουνε τά παιδιά τους κατ' εικόνα καί όμοίωσιν τών γονέων!...

Όπου γυναικούλες καί άνθρωπάκιδες κάμνουν τό σωμα της κοινωνίας, εκεί δέν έχτιμούνται παρά τά μηδαμινά, τά στάσιμα, τά γελοία. Οί λίγοι ανώτεροι κιτρινοφυλλιάζουνε καί μαραίνονται αποθαρρυσμένοι. Ή δέ κοινωνία μένει πάντα εύκαταφρόνητη, καί αναξία σύγχρονη του λοιπού έξευγενισμένου κόσμου.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ

ΟΠΛΟΦΟΡΙΑ

ΣΤΟΝ κόρφο μου ή περίπολος τό χέρι έφές τρυπώνει,
μου βρίσκει τό πιστόλι μου κ' εύθυσ μέ 'ξαρματώνει·
γιατί τά όπλα—λέγουνε—ό νόμος τά έμποδίζει·
ό νόμος είν' άνόητος, τί κάνει δέν γνωρίζει.

Ένω αφαιρεί τά όπλα μου, δέν βλέπει τά 'δικά σου,
έσύ που δίνεις θάνατο μέ κάθε μιá ματιά σου.

Άρματωμένη, έλεύθερη, περιπατείς 'ς τό δρόμο
καί περιπαίζεις, φόνισσα, μοιράρχους κι' αστυνόμο.

Ζάκυνθος, 1898

ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ